

Kristina Menih

Želje so zato, da se izpolnijo

Vremenska napoved je obetala sončen dan brez oblaka. Najbrž se je tudi zato po zadnji dolini pod Triglavom tistega zgodnjega jutra vila dolga kolona pohodnikov z vseh koncev in krajev. Prihajali so italijanski skavti iz Vidma, slovenski taborniki rodu Belega konja in Sivega volka, za njimi jo je mahal še rod Modrega vala iz tržaško-goriškega zamejstva in nekaj običajnih ljubiteljev gora, za dodatno razigranost pa je poskrbela še gruča klepetavih deklet. Sreča, zagnanost, veselje in navdušenje so skupaj s planinci vršali ob planinski poti, da se je s prekipevajočo radostjo polnila vsa dolina.

"Mmm, kakšno prijetno prebujanje," je zamrmrala še napol speča vila Aliv med zehanjem. Prav zlagoma si je pomencala veke, lagodno pretegnila vitko telo in mavrična krila, potem pa brez naglice vstala iz rožne čaše. To noč si je privoščila spanje v Zoisovi zvončnici, saj se je vijoličasta barva cveta imenitno podala k njenemu telesu majčkenu temnejšega vijoličastega odtenka. Še enkrat se je prav lagodno pretegnila, trikrat zazehala, si spet pomela zaspane oči in se postavila pod kapljo sveže rose nad svojo glavo. "O, kako sem lepa," si je polaskala ob ogledovanju v kapljici, ki se je kot kristalno zrcalo bočila nad njo.

Vila Aliv je resnično blestela v svoji lepoti. Bujni lasje, žareče oči, vitko telo, mavrična krilca; prava pravcata planinska krasotica. Samoobčudovanju navkljub pa jo je še naprej obvladovala zaspčnost, zato je vzdiknila: "Ljuba rosna kaplja, prosim, prebudi me!"

Kaplji ni bilo treba dvakrat reči. Kar v prvo je zlagoma spolzela z lista in se kot rahel spomladanski dež usula na drobno vilinje telo.

"Uf, kako hladna si danes!" je dahnila lepotica in se končno prebudila.

"Če pa je tako mrzlo," ji je s šklepetajočimi zobki odvrnila kaplja.

"Ali te res zebe? Meni pa je prav prijetno toplo in čisto nič mi ne manjka. Saj sem res srečnica, da malo takih! S svojo čarobno paličico lahko pričaram, če si česa zaželim. Pa še tako očarljiva in pametna sem za povrh. Ampak – ljudje pravijo, da je srečo treba deliti. Kaj, če bi naredila

kakšno dobro delo? Z njim lahko osrečim manj srečne od sebe in jim polepšam današnji dan. Pravzaprav bi lahko mnogim spremenila življenje z izpolnjevanjem njihovih želja," je pred presenečeno kapljico na dolgo in široko razglabljalila Aliv.

"No, ali imaš ti kakšno željo?" je s čarobno paličico v roki dregnila v kapljo.

"Hja, pa jo res imam. Prosim, naj bo naslednja noč malo toplejša, da si vsaj malo pogrejem premrlo telo," je sveže dahnila premrta rosa.

Paličica je završala skozi zrak, Aliv je tiho zamrmrala "čirule, čarule, rompompon, tu je tvoj bombon" in potem se je zgodilo.

Čarovnija je delovala in premrta kapljica se je v naslednji noči prav prijetno ogrela.

Tkalec pa tak

Vila je razprla svoja svilena krila in lahkotno odletela za svojim noskom. Na previsni jasi Stenarja je ždel majcen pajek Pejka. Revež je iz zadka že šestič izpuščal svileno nitko, da bi z njo spredel čim tanjšo pajčevinasto mrežo med kosmato, po najbolj slastni čokoladi dišečo murko in mehko, smetanasto belo očnico. Čeprav se je trudil in trudil, je nitka, ki se je zlagoma porajala iz njegovih žlez, ostajala neenakomerna in tu in tam prav smešno zadebeljena. Njegov oče Peja je postajal že zelo nepotrpežljiv. Le še vprašanje sekund je bilo, kdaj bo izbruhnil z očitki. S svojimi štirimi pari oči ga je vse bolj strogo opazoval z vseh možnih zornih kotov, to pa je sinka navdajalo zgolj s strahom, ki mu ni prav nič koristil.

Nasprotno, čisto ga je omrtvičil, saj mu je postajalo vse bolj nerodno pred – kot se je njemu zdelo – popolnim očkom.

"Kako srečen bi bil, če bi mi končno uspelo," je pomislil in se še bolj potrudil, da bi iz žlez končno začela lesti čim enakomernejša nit. Svojega očka je imel neizmerno rad, zato ga je res želel razveseliti.

"No, daj že, no! Počaaasi in enakomeerno potiskaj," mu je nestrpnost svetoval očka.

"Saj se trudim, pa vidiš, da mi ne gre. Jaz bom prvi pajek na svetu, ki ne zna plesti pajčevin. Kar umrl bom od lakote, če se hitro ne naučim," je zajavkal Pejka, ki je že izgubljal vero vase.

"Nikar ne bodi taka cmera," se je tedaj oglasila vila Aliv, ki ju je opazovala z bližnje skale.

"O, glej, glej, kdo se oglašča! Če bi jaz imel čarobno paličico, se tudi ne bi pritoževal. Pričaral bi si najtanjšo svileno nit, kar so jo doslej ugledale pajkove oči, in vanjo bi ujel najimennitnejše kosilo. Tako pa bom najbrž res umrl od lakote," je javkal obupanček.

Vila je zavihtela paličico, ta je v zrak začrtala nekaj osmic in ob čarobnem izreku "čilurin, čarulon, rompompon, tu je tvoj bombon," je pajkec že predel najtanjšo nit v svojem življenju in med

cveticama umetno tkal prekrasno pajčevino. Ni minilo dolgo, ko je v mrežo ujel tolsto muho. Presrečni očka se je navdušeno zamajal na svoji pajčevini, zaploskal s šestimi nožicami in vzkliknil: "Bravo, bravo, Pejka! No, vidiš, kjer je volja, tam je pot! Če boš tako nadaljeval, ti ne uide naziv Veliki mojster najtanjših pajčevin."

Pejev sin je sčasoma res postal svetovni pajkovski mojster pletenja najfinejših mrež. Pojavljala se je na televiziji in vodil učne delavnice povsod po svetu, ob tem pa ni nikoli pozabil hvaležno omeniti čarovnije dobrotljive vile Aliv.

Pogum za prestrašenko

Z obronka gozda pod Bovškim Gamsovcem se je srna Drna spet borila s kepo strahu v grlu in s tesnobo v srcu. S svojimi velikimi rjavimi očmi je preplašeno oprezala levo in desno. Čeprav se je pred njo bočila čudovita gora, znana po svojih krasnih razgledih na Triglav in Razor, čeprav je v daljavi videla mirne črede gamsov in kozorogov, jo je najedal plašni nemir, ki ga niti mir in tišina v gozdu nista mogla pomiriti. Nemirno je strigla z ušesi in se nervozno prestopala z noge na nogo. Kaj, če jo iznenada napade kakšen volk ali celo medved?

"Kaj, če bi naredila kakšno dobro delo? Z njim lahko osrečim manj srečne od sebe in jim polepšam današnji dan. Pravzaprav bi lahko mnogim spremenila življenje z izpolnjevanjem njihovih želja," je razglabljala Aliv.
 Ilustracija: Jernej Kovač Myrint

"No, Dem me zagotovo ne bi napadel, saj je prijazen medved, ki živi odmaknjen od vseh; a kaj, če kak potujoči kosmatinec zgreši svojo pot in se nepričakovano pojavi pred mano. Mislim, da bi me zadela kap," je razmišljala prestrašena Drna.

"Le zakaj si tako živčna? Saj ti nihče noče nič žalega," ji je v tistem prebrala misli Aliv, ki je letela mimo.

"Lahko tebi, ki letiš po zraku in se ob vsaki nevarnosti narediš nevidna. Jaz pa moram stalno oprezati in se čuvati, kajti vsakdanje življenje brez čarovnije je zelo nevarno."

"Mogoče ti lahko pomagam. Povej, kaj si želiš, in zgodilo se bo, saj danes uresničujem prav vse želje," je navdušeno vzkliknila vila in iz žepa brž potegnila čarobno paličico.

"Želim si ... Želim si ... Želim si poguma in preudarnosti."

Z obronka gozda pod Bovškim Gamsovcem se je srna Drna spet borila s kepo strahu v grlu in s tesnobo v srcu. S svojimi velikimi rjavimi očmi je preplašeno oprezala levo in desno.

Komaj je čarodejka izrekla urok in s paličico zarisala osmici v zrak, že je srna Drna začutila neverjetno olajšanje.

Njeno v krču stisnjeno telo se je po globokem vdihu in izdihu začelo sproščati. Kot kamen trdo kepo v srčku je zlagoma zamenjala sveža moč sproščenosti, polna poguma in preudarnosti. Ker pa sta za mirno življenje potrebna še predvidevanje in velik ščep previdnosti, je Drna ob Alivini čarovniji pridobila prav vse naštetu in postala najpogumnejša, najpreudarnejša in tudi najprevidnejša srna v Pravljíčariji.

Iskanje pogrešane

Gospodična je mrzlično švigala po svoji hiški; po stopnicah gor v spalnico in spet nazaj dol, v izbo. Čeprav si je prigovarjala, da bo še vse v redu, se vseeno ni mogla umiriti. Dixie je sedela ob vznožju ozkih stopnic in se čudila. Gospodinja je bila resda vedno živahna, ampak česa podobnega pitbulka še ni doživela. Njena prijateljica je brezumno iskala nekaj, kar se je pozneje izkazalo za navadno plastično kartico. Ki pa je ljudem pomagala do mnogih reči. Denimo: pred odhodom v zadnjo dolino pod Triglavom sta se vedno ustavili na bencinski črpalki. Tam je gospodična nahranila avto, prodajalcu pomolila pred nos kartico in že sta lahko oddrveli do trgovine. Tam sta ob potrditvi z isto kartico nabrali vse polno

hrane za obe, pa tudi čudne pripomočke, kot so toaletni papir, časopisi, pralni prašek in podobne reči, ki so se Dixie vedno zdele nepotrebne. Po kakanju in lulanju nikoli ni potrebovala papirja za brisanje ritke. Svojo posodo je zlahka tako zavzeto polizala, da ni potrebovala nobenega detergenta, in tudi z branjem časopisov ni izgubljala časa. Ampak vedela je, da so ljudje pač drugačni, in se s tem sprijaznila.

"Toda kje sem jo izgubila? Sem jo mogoče pozabila v trgovini?" se je spraševala gospodična. Poklicala je v trgovino, a kartice tam niso našli. Poklicala je tudi na bencinsko črpalko, a tudi tam kartica ni čakala nanjo.

"Če mi jo je kdo ukradel, bo velika štala, saj mi lahko pobere ves denar z računa," je kot kreda bela v obraz tkala temne misli.

"Saj bo še ob pamet, če se pri priči česa ne domislim," je rojilo po glavi Dixie.

Zavrtela se je na tacah in z repom odmahala na vrt, kjer je pod milim nebom veliko laže preudarjala kot v zaprti izbi brez zraka.

"Zakaj pa tako grbančič čelo?" je zanimalo Aliv, ki je ravno priletela mimo.

Dixie ji je brž zaupala svoje skrbi in Aliv je enako hitro obljubila svojo čarobno pomoč. Zavih-tela je paličico, izrekla urok in nestrpno počakala, da se gospodična prikaže pri vratih s srečnim izrazom na obrazu in s pogrešano kartico v roki. Minilo je pet minut, pa še enkrat toliko, o gospodični pa vseeno ni bilo ne duha ne sluha. Še huje: ko je Aliv pokukala skozi okno, jo je vide-la čepeti v kotu kot kupček nesreče in skoraj bi lahko prisegla, da sta se po njenih licih kotrljali drobnji, kot biser svetleči se solzici.

"Uf, ljudje so pa res zanimivi. Žalostijo se zaradi čudnih predmetov, ki jih niti jaz, slavna planinska vila, ne znam pričarati," je razočarano zabrundala in sedla poleg Dixie.

"Veš kaj, če že ne moreš pričarati nove, pa vsaj poišči pogrešano kartico," se je bistro domislila psička.

Vila je na široko odprla svoje čarobne oči in res je v avtu pod sedežem kmalu zagledala kartico, ki se je že naveličala čakanja na svojo lastnico. Ni ji bilo všeč ležati na trdih tleh, saj je bila navajena mehke posteljice v enem od razdelkov v denarnici, zato jo je preplaval val veselja, ko jo je srečna gospodična, ki ji je pot do nje pokazala Dixie, spet stisnila k sebi. Sreča je stekla skozi vse štiri. Le gospodični, ki se ji o kakšni vili in njeni pomoči še sanjalo ni, nikakor ni bilo jasno, kako je njena psička odkrila pogrešano.

"Ampak," so si pomežiknile plačilna kartica, psička in vila," saj ljudem ni treba vedno vsega vedeti". ○